

Een van deze kleinen

Mattheüs 18:6

Het is heel belangrijk voor een gelovige om in de praktijk nauwkeurig te voldoen aan Matteüs 18:15. Er staat in het genoemde vers: *“Maar als uw broeder tegen u zondigt, ga heen, bestraf hem tussen u en hem alleen; als hij u hoort, hebt gij uw broeder gewonnen.”*

Maar we moeten in dit geval, als we willen gehoorzamen, ook op ons eigen hart letten. De Heer geeft ons hierover helder onderwijs in hetzelfde hoofdstuk. Het doel van een bezoek aan de afgedwaalde broeder moet zijn *hem te winnen*. De noodzaak om vers 16 en 17 alsnog toe te passen ontstaat helaas, omdat het niet gelukt is de broeder te winnen. Er zijn dan één of twee broeders extra nodig als helpers en getuigen. En als zelfs dat niet helpt, moet het probleem aan de gemeente voorgelegd worden. Als er ooit de noodzaak is om zich voor God te verootmoedigen, is het wel in deze omstandigheden. Want we zijn niet geslaagd een broeder te winnen en hem te hulp te komen met het oog op zijn herstel.

Het eerste deel van het hoofdstuk heeft betrekking op de voorbereiding voor deze belangrijke stap (van bemoeienis). Daar leren we *hoe* we moeten handelen tegenover een broeder die zondigt. Als we deze voorbereiding niet in acht nemen, moet we niet verbaasd zijn dat de broeder zich verhardt in zijn gedrag en niet gewonnen wordt. De Heer laat het ons zien als Hij spreekt over de Zijnen. In dit hoofdstuk worden ze in het bijzonder voorgesteld als de ‘kleinen’. Want in vers 6 staat: *“Maar een ieder die één van deze kleinen, die in mij geloven, zal ergeren, het zou beter voor hem zijn, dat een molensteen aan zijn hals gehangen werd en hij in de diepte van de zee verzonk.”*

Het feit dat de Heer de Zijnen als *kleinen* voorstelt, toont de waarde die ze in Zijn oog hebben en de tedere zorg die Hij voor hen heeft. De manier waarop wij met hen handelen, mag daarmee dus niet in schril contrast staan. Als de Heer spreekt over de gelovigen als ‘deze kleinen’, dan past ons nederigheid. In die zin zijn wij werkelijk zwak en niet in staat iets uit onszelf te doen. Alleen door ons te verootmoedigen kunnen we groot worden in het Koninkrijk der hemelen. Dat was in tegenstelling met de gedachten van de discipelen, die de eerste plaatsen wilden innemen. In Lucas 22:24 staat dat op het ogenblik dat de Heer het avondmaal instelde, zij ruzie maakten over wie van hen de grootste was. In dit gedeelte zien we dat de Heer een kind in hun

midden plaatste, en we horen Hem zeggen: *“als gij u niet verandert en wordt als de kinderen, zult gij het koninkrijk der hemelen geenszins ingaan”* (Matt. 18:3). Als wij dit uit het oog verliezen en beginnen met de gedachte dat wij groot zijn, dan zullen wij snel ontuchtend worden en merken dat wij klein zijn en falen. De genade wil ons volledig laten vertrouwen op de Heer, ondanks onze trots en tegenstand. Wij mogen nooit vergeten dat wij klein zijn en machteloos.

Aan de andere kant moeten wij onze medebroeder beschouwen als een van deze kleinen: zwak in zichzelf, maar door God teer bemind en omgeven door Zijn zorgen. Ook wij kunnen voor hem alleen iets doen als wij onze eigen zwakheid hebben erkend.

Mattheüs 18:8-9 leert ons in welke gezindheid wij de verhinderingen bij onszelf moeten wegdoen, ook al moet er een hand of voet worden afgehakt of een oog worden uitgerukt. Zijn wij niet in de eerste plaats Zijn ‘kleinen’, die bewaard en geleid moeten worden? God wil dat wij zorg dragen voor de gemeente, namelijk voor deze ‘kleinen’. Dat is een voorrecht en een grote genade.

Vers 15 gaat over onrecht dat ons is aangedaan. Onze rechten en het kwaad waarover wij ons beklagen, zouden voor ons gemakkelijk het allerbelangrijkste kunnen zijn. Misschien heeft een broeder iets onterecht of onrechtvaardig over ons gezegd en wij spannen ons in om hem te overtuigen hoe slecht hij daar wel aan gedaan heeft. Wat is het doel daarvan? Onszelf schoon te praten in het oog van de broeder of de wereld? In dat geval dient onze bemoeienis met de broeder *het eigen belang en niet dat van God*. Dan zijn we bezig met onze reputatie en niet met het herstel van een van ‘deze kleinen’, die door de Heer geliefd worden en die Hem toebehoren. Dan kunnen we beter thuisblijven en biddend nadenken over het verschil tussen de duizend talenten die ons zijn kwijtgescholden, en de honderd denaren die wij willen gaan eisen. Als wij oprecht zijn in ons verlangen, ons hart en onze gedachten op het kruis van Christus gericht houden en zo naar onze broeder toegaan, dan zullen wij ons schamen om ook maar een ogenblik te denken aan het onrecht dat *ons* is aangedaan. Dan is onze wens alleen het herstel van de broeder, de genezing van deze kostbare schat van God: *“Een van deze kleinen, die in Mij geloven.”*

Oorsprong: Le Messenger Évangélique 1954-53

Titel: Un de ces petits